

Kapitola 1

O čtyři měsíce později

Sotva jsem vykráčet z nemocnice, uvědomil jsem si, že nemám kam jít.

Stál jsem s taškou v ruce na okraji ulice a pozoroval řadu cestujících, jak nastupují do červeného londýnského autobusu.

Přemýšlel jsem, jestli se k nim nemám připojit. Jenže kam jedou?

Po týdny bylo mým jediným, vše ostatní zastiňujícím cílem dosáhnout toho, aby mě propustili z péče Ústavu národního zdraví. Na to, co bude následovat, jsem vůbec nepomyslel. A teď jsem si připadal jako chlap, co ho pustili z vězení, a on stojí před vraty, loká z plných plic čerstvý, svobodný vzduch, a o budoucnost se nestará. Hlavní je svoboda, na její podobě nezáleží.

Já byl přece taky zavřený ve vězení, v nemocničním vězení.

Když se tak ohlížím zpátky, měl bych asi připustit, že to uteklo poměrně rychle. Jenže tehdy se každá hodina, dokonce každá minuta nekonečně vlekly. Pokrok vnímaný ze dne na den byl bolestně pomalý, přičemž bolestně je to pravé slovo. Nyní jsem byl nicméně schopný docela slušně chodit s umělou nohou, a i když fotbal si nějaký čas nezahraju, pokud vůbec někdy, dokážu aspoň bez pomoci vyjít po schodech a sejít dolů a jsem vcelku soběstačný. Asi bych dokázal i pár kroků běžet, abych chytil ten autobus, tedy pokud bych chtěl jet tam, kam má namířeno.

Rozhlídl jsem se kolem sebe. Nikdo se neukázal, aby si mě vyzvedl, a ani jsem to neočekával. Nikdo z rodiny ve skutečnosti neví, že mě propouštějí právě tuhle sobotu ráno, a s největší pravděpodobností by se tu neobjevili, ani kdyby to věděli.

Vždycky jsem radši ve všem spoléhal sám na sebe, a oni jsou si toho vědomi.

Pokud jde o mou rodinu, byl jsem samotář a byl jsem tomu rád, možná tím víc, že jsem se po měsíce musel s osobními, intimními tělesnými funkcemi spoléhat na cizí pomoc.

Nevím, kdo byl ve větším šoku, zda moje matka, nebo já, když se během jedné z jejích vzácných návštěv sestřička zeptala, jestli mi může pomoci s oblečením. Matka mě naposledy viděla nahého, když mi bylo zhruba sedm, a vyhlídka, že by se toho měla dočkat znovu po pětadvaceti letech, ji silně zneklidnila. Najednou si vybavila, že přijde pozdě na jakousi schůzku, a odspěchala. Vzpomínka na její rozpaky mi po zbytek toho dne udržovala úsměv na tváři, a že jsem se poslední dobou moc nenasmál.

25198241 kapitán Thomas Vincent Forsyth po pravdě nebyl právě nejtrpělivější pacient.

Od noci, kdy jsem po zvlášť nepříjemné, byť nikoli neobvyklé hádce se svým nevlastním otcem odešel z domova, se armáda stala mým životem. Vyspal jsem se nepohodlně na schodech před vojenskou náborovou kanceláří v Oxfordu, a když druhý den ráno v devět hodin otevřeli, nakráčel jsem dovnitř a upsal se královně a vlasti jako vojín granátnické gardy.

Gardista Forsyth se ve službě cítil jako pověstná ryba ve vodě a rychle stoupal po žebříčku hodností, nejprve se stal desátníkem, potom důstojnickým kadetem v Královské vojenské akademii v Sandhurstu, načež byl přidělen zpátky ke svému původnímu pluku. Armáda pro mě představovala daleko víc než jen práci. Byla mojí manželkou, mým přítelem, mojí rodinou. Byla všechno, co jsem celých patnáct let znal a měl rád. Jenže teď to vypadá, že by moje vojenská kariéra mohla skončit, navždycky rozmetaná afghánským nástražným výbušným zařízením.

V důsledku toho jsem v předchozích měsících zrovna nehyřil dobrou náladou, a taky to bylo znát.

Vlastně jsem byl velmi rozhněvaný mladý muž.

Zahnul jsem z nemocniční brány doleva a vyrazil pěšky. Prostě uvidím, kam se dostanu, než budu příliš unavený na to, abych pokračoval, napadlo mě.

„Tome!“ zavolal ženský hlas. „Tome!“

Zastavil jsem a otočil se.

Vicki, jedna z fyzioterapeutek rehabilitačního střediska, vyjížděla ve svém autě z nemocničního parkoviště. Okénko u spolujezdce měla stažené.

„Potřebujete svézt?“ optala se.

„Kam jedete?“ zeptal jsem se na oplátku.

„Chtěla jsem jet do Hammersmithu,“ odpověděla. „Ale můžu vás vzít někam jinam, jestli chcete.“

„Hammersmith bude fajn.“

Hodil jsem kabelu na zadní sedadlo a vyšplhal se vedle ní.

„Tak vás pustili?“ prohodila, když zatáčela do provozu na Roehampton Lane.

„Počítám, že se těšili, až mi uvidí záda,“ utrousil jsem.

Vicki taktně mlčela. Takže je to pravda.

„Byla to pro vás těžká doba,“ poznamenala nakonec. „Určitě to nebylo lehké.“

Tiše jsem seděl. O co jí jde? O omluvu?

Jasně že to nebylo lehké.

Ztráta nohy byla při zpětném pohledu to nejjednodušší. Doktorům, nejdřív v Camp Bastion v Afghánistánu a pak v nemocnici Selly Oak v Birminghamu, se podařilo zachránit zbytek mé pravé nohy tak, že mi nyní končila nějakých dvacet centimetrů pod kolenem.

Můj pahýl, jak to personál nemocnice vytrvale nazýval, se dobře zhojil a brzy jsem byl schopný si nasazovat a sundávat svoji novou protetickou nohu, zázrak z oceli, kůže a plastu, který mě změnil z mrzáka v normální lidskou bytost, alespoň z vnějšího pohledu.

Utrpěl jsem však i další fyzická zranění. Nástražná bomba mi poškodila ušní bubínky a zanesla afghánský pouštní prach hluboko do mých potrháných a pohmožděných plic, o následcích tlakové vlny a tržných ranách nemluvě. Plicní infekce a následná oboustranná pneumonie málem dokončily to, co se samotnému výbuchu nepodařilo.

Ochromující šok, jenž původně potlačil veškerou bolest, brzy

nahradila plíživá agonie, kdy jsem měl dojem, že každičkou část mého těla spaluje oheň. Je jen dobře, že jsem si vybavoval pouze útržky celého evakuačního postupu. Silné dávky morfinu nejenom tlumivě působily na receptory bolesti v mém mozku, ale také zpomalily veškerou jeho aktivitu na to nejzákladnější, jako je udržet dýchání a pumpování srdce.

Lidské tělo je ale úžasný výtvar a má ohromující schopnost se uzdravit. Sluch se mi vrátil, tržné rány se zhojily a mé bílé krvinky za vydatné pomoci jakýchsi velmi silných intravenózních antibiotik pomalu vítězily nad plicní infekcí.

Kdyby si tak tělo umělo taky nechat narůst novou nohu!

Ovšem duševní poranění se dala odhalit méně snadno a bylo daleko těžší je zdolat.

„Kam v Hammersmithu chcete?“ optala se Vicki a vrátila mě z mého snění do reality.

„Zastavte mi kdekoli,“ odpověděl jsem.

„Ale bydlíte v Hammersmithu, ne?“

„Ne,“ řekl jsem.

„Tak kde bydlíte?“

No, to je dobrá otázka. Počítám, že technicky vzato jsem vlastně bez domova.

Uplynulých patnáct let jsem strávil po armádních ubytovnách toho či onoho druhu - v kasárnách, v Sandhurstu, v důstojnických klubech, stanech a bivacích, dokonce i na korbách nákladů nebo skrčený uvnitř obrněných vozů Warrior. Spal jsem v landroverech, pod nimi i na jejich střeše, a častěji, než by se mi chtělo vzpomínat, jsem usnul tam, kde jsem zrovna seděl nebo ležel na zemi, s uchem napůl nastraženým na volání hlídky či zvuk blížícího se nepřítele.

Jenže teď mě armáda poslala na šest měsíců „domů“.

Major z ministerstva obrany, důstojník pro styk s raněnými příslušníky armády, byl během nedávné návštěvy slušný, leč neoblomný. „Šestiměsíční dovolená s plným platem,“ prohlásil. „Na zotavenou. Abyste se s tím nějak vypořádal. Pak se uvidí.“

„Já nepotřebuju šest měsíců,“ naléhal jsem. „Budu připravený se vrátit za poloviční dobu.“

„Vrátit se?“ podivil se.

„Ke svému pluku.“

„Uvidíme,“ zopakoval.

„Co myslíte tím ‚uvidíme‘?“ vyptával jsem se.

„Nejsem si jistý, že návrat k vašemu pluku bude možný,“ vysvětloval.

„Tak kam?“ dotazoval jsem se, ale odpověď jsem si v jeho obličeji přečetl ještě dřív, než ji vyslovil nahlas.

„Civilní práce by pro vás mohla být vhodnější. Nemusel byste být uznán bojeschopným. Ne bez nohy.“

Seděli jsme s majorem v přijímacím prostoru Rehabilitačního střediska Douglase Badera v Nemocnici královny Marie v Roehamptonu v Londýně.

Část Headley Court, vlastního vojenského špičkového rehabilitačního střediska v Surrey, byla dočasně uzavřena kvůli rekonstrukci a zbývající oddělení praskala ve švech obrovskými počty zraněných po ztrátě končetin. Poslali mě proto do Nemocnice královny Marie a do Ústavu národního zdraví.

Důkazem mimořádných schopností vojenského pohotovostního týmu s jejich skvěle vybavenými helivaky, evakuačními vrtulníky, je skutečnost, že tolik vojáků se zraněními z bitevního pole, která by dříve končila fatálně, je dnes zachráněno a žije. Vojáci po dvojnásobné nebo i trojnásobné amputaci často přežijí, zatímco ještě nedávno by zcela jistě vykrváceli dřív, než by k nim lékařská pomoc dokázala dorazit.

Nikoli poprvé jsem ovšem uvažoval, jestli by nebyvalo lepší, kdybych zemřel. Ztráta nohy mi občas připadala jako horší vyústění než ztráta života. Podíval jsem se ale na zeď na vyobrazení Douglase Badera, pilota ve druhé světové válce, po němž je rehabilitační středisko pojmenované, a to mi dodalo sílu.

„Douglas Bader byl uznán bojeschopným,“ namítl jsem.

Major ke mně vzhlédl. „Ehm?“

„Douglas Bader byl uznán bojeschopným, a přitom přišel o *obě* nohy.“

„Tehdy byla jiná situace,“ odpověděl major poněkud kousavě.

Vážně? No to by mě teda zajímalo.

Bader byl prohlášen za bojeschopného a vzlétl se svým spitfirem do boje s nepřítelem prostě díky své vytrvalosti. Je pravda, že země tehdy měla zoufalý nedostatek pilotů, ale on přece klidně mohl do konce války sedět v relativním bezpečí, kdyby byl chtěl. Jen jeho obrovské osobní odhodlání létat překonalo oficiální nechuť mu to povolit.

Vezmu si z něj příklad.

Však *uvidíme*.

Já jim ukážu.

„Bude vám to vyhovovat u metra?“ otázala se Vicki.

„Promiňte?“ ozval jsem se zmateně.

„Stanice metra,“ zopakovala. „Bude vám to vyhovovat?“

„Výborně,“ řekl jsem. „Kde se vám to hodí.“

„Kam jedete?“ zajímala se.

„Nejspíš domů,“ odpověděl jsem.

„A kde je doma?“

„Moje matka bydlí v Lambournu,“ světil jsem jí.

„To je kde?“ vyptávala se.

„Poblíž Newbury, v Berkshiru.“

„A tam teď jedete?“

Jedu tam? Nijak zvlášť se mi nechtělo. Ale kam jinam? Těžko můžu spát v Londýně na ulici. Někdo to tak dělá, ale došel jsem snad já až tak daleko?

„Nejspíš,“ přikývl jsem. „Pojedu vlakem.“

Má hlava pracovala na autopilota, když jsem nastoupil na eskalátor z podzemky nahoru na Paddingtonské hlavní nádraží. Teprve kousek od vršku jsem si uvědomil, že si nemůžu vzpomenout, kdy jsem naposledy eskalátor použil. Vždycky jsem volil schody a nedalo mi to, abych je nevyběhl, nikdy jsem po nich jen tak nešel. A teď tu pokojně kloužu vzhůru a ani nehnu svalem.

Fyzička vždycky představovala největší posedlost mého života, jenž byl posedlostí plný.

Už v dospívání jsem zběsile toužil být ve formě. Každé ráno jsem běhal po kopcích nad Lambournem a pokoušel se porazit koně, kteří mě hnali kupředu podél tréninkových cvalovek se svěží trávou.

Život v armádě, zejména pak život důstojníka pěchoty ve válce, je zvláštní směsicí zdlouhavých, nudných přestávek, protkaných krátkými, ale intenzivními epizodami plnými adrenalinu, kdy hranice mezi žitím a umíráním může být tenká jako rýžový papír. Když je taková epizoda u konce a člověk je pořád ještě naživu a celý, nuda se vrací až do chvíle, kdy příští „kontakt“ opět rozčeří hladinu.

Ty nudné chvíle jsem vždycky využíval k tomu, abych zapracoval na své fyzické kondici, neustále jsem se snažil překonat vlastní rekord v počtu sedů-lehů, sklapovaček, kliků a všech možných dalších cviků, na které jsem si vzpomněl, a to vždycky v časovém limitu pěti minut. Co si Taliban myslel o nepříteli, jenž sebou mrská nahoru dolů v plné polní, s puškou a helmou, na improvizovaném rámu přivařeném na zadku Snatch Land Roveru, nechť si každý představí sám, ale dvakrát na mě střelili, když jsem se pokoušel překonat rekord praporu, jednou dokonce když už jsem byl blízko úspěchu. Taliban zjevně nemá pochopení pro sport ani pro načasování.

Jenže teď se na mě podívejte – vezu se na eskalátoru a ještě jsem si přitom položil kabelu na pohyblivé schody. Měsíce nečinného nemocničního života zanechaly mé svaly slabé, splasklé a postrádající jakoukoli kondici. Je zřejmé, že toho budu muset hodně udělat, než budu mít nějakou naději přesvědčit majora z ministerstva obrany, že se zase dokážu dostat do stavu „bojeschopnosti“.

Zastavil jsem se dole na začátku příjezdové cesty stoupající k matčinu domu a zmocnila se mě stejná nechuť jít dál, jakou jsem v minulosti cítil už mnohokrát.

Od nádraží v Newbury jsem si do Lambournu vzal taxi a schválně požádal řidiče, ať mě vyloží kus cesty od brány, abych mohl posledních sto metrů dojít pěšky.

Zřejmě šlo o sílu zvyku. Cítil jsem se daleko lépe, když jsem se mohl přibližovat po vlastních. Patrně to bude nějak souviset se skutečností, že patřím k pěchotě. Když jdu pěšky, slyším zvuky, které by motor vozu přehlušil, a cítím vůně, jež by výfukové plyny překryly. Taky lépe cítím nástrahy krajiny, což je důležité pro předcházení útoku ze zálohy.

Zavrtěl jsem hlavou a pousmál se svému bláznovství.

Není pravděpodobné, že by mě v berkshireské vesnici mohl Taliban přepadnout ze zálohy, nicméně mám na paměti slova barevného seržanta mé čety v Sandhurstu: „Nikdy nemůžete být dost opatrní,“ říkával. „Nikdy nic nepředpokládejte, všechno si vždycky ověřte.“

Neozvaly se žádné výstřely, nevybuchla žádná nástražná bomba a žádná hlava afghánského domorodce v turbanu se přede

mnou nevynořila s namířeným kalašnikovem, když jsem bezpečně zdolával stoupání od silnice k domu, budově z červených cihel a kamene, postavené někdy mezi světovými válkami.

Všude byl jako obvykle uprostřed dne klid, jak jsem tak procházel kolem domu k zadnímu vchodu. Z boxů v nejbližším křídle stájí vystrčilo hlavy několik koňských obyvatel, jako vždy zvědavých, kdo přichází.

Matka byla pryč.

Věděl jsem, že nebude doma. Proto jsem jí taky předem nevolal, že přijedu. Snad jsem tu nejdřív potřeboval být sám, zvyknout si na myšlenku, že jsem zpátky. Chtěl jsem mít chvílku pro sebe, abych si oživil vzpomínky, než se přizene tornádo energie v podobě mé matky a připraví mě o možnost ještě si to případně rozmyslet.

Moje matka je trenérka dostihových koní. Jenže ona je víc než to. Je úkaz. Ve sportu, v němž se vyskytuje spousta lidí, co mají obrovské ego, má moje matka největší ego ze všech. Pro své vysoké sebevědomí má ovšem jistý důvod. Již v pátém roce působení v tomto sportovním odvětví jako první žena zvítězila v trenérském šampionátu a tento výkon zopakovala i v každé z šesti následujících sezon.

Její koně třikrát vyhráli Zlatý pohár v Cheltenhamu a dvakrát Velkou národní, takže byla právem uznávána jako „první dáma britských dostihů“.

Byla rovněž velmi zaujatá proti feministkám, trpěla workoholismem a nesnášela hlupáky a šašky. Kdyby byla premiérkou, pravděpodobně by znovu zavedla jak šibenici, tak pranýř a s chutí se v tomto smyslu nahlas a dlouze vyjadřovala, kdykoli se jí naskytla příležitost. Vedle její politiky by Čingischán působil jako nerozhodný liberál, přesto ji kdekdo měl v oblibě. Ona je prostě „neobyčejná osobnost“.

Tedy abych byl přesný, v oblibě ji měl kdekdo, s výjimkou jejích bývalých manželů a dětí.

Snad už podvacáté to dopoledne jsem si kladl otázku, proč jsem sem vlastně jezdil. Přece musí existovat nějaké jiné místo, kam bych se mohl vrtnout. Věděl jsem však, že neexistuje.

Mí jediní přátelé jsou v armádě, většinou v mém pluku, a ještě dalších pět týdnů zůstanou v Afghánistánu. A stejně nejsem připravený se s nimi setkat. Zatím ne. Příliš by mi připomínali to, čím už nejsem, a jejich soucit bych nesnesl.

Počítám, že bych se byl mohl zapsat na nějakou armádní důstojnickou ubytovnu. Ve Wellingtonových kasárnách, londýnské domovské základně Granátníků, by mě nepochybně uvítali. Jenže co bych tam dělal?

Co vůbec kde můžu dělat?

Zase jsem si pomyslel, jestli by nebyvalo lepší, kdyby výbuch nástražné bomby, nebo zápal plic, případně obojí dotáhlo své úsilí do konce. Rakev pokrytá vlajkou Britského společenství, čestná salva, ocitl bych se šest sáhů pod zemí a měl bych pokoj. Místo toho stojím u zadních dveří matčina domu a bojuju s tou zatracenou umělou nohou, abych se mohl dostatečně sehnout a dosáhnout na klíč, který matka obvykle nechává pod kamenem v záhonu.

A kvůli čemu?

Abych se dostal do domu, který nenávidím, abych pobyl u rodiče, kterého nesnáším. Nemluvě o mém nevlastním otci, s nímž jsem si sotva vyměnil slušné slovo od chvíle, kdy jsem odtud v sedmnácti letech utekl.

Nemohl jsem ten zatracený klíč najít. Třeba matka během let začala být opatrnější. Bývala doba, kdy nechávala dům úplně otevřený. Zkusil jsem kliku. Už to neplatilo.

Posadil jsem se na práh a opřel se o zamčené dveře.

Matka přijde domů později.

Věděl jsem, kde je. Jela na dostihy, přesněji řečeno na dostihy do Cheltenhamu. V ranních novinách jsem si vyhledal, kdo běží, jako jsem to dělával vždycky. Měla přihlášené čtyři koně, včetně favorita do hlavního dostihu. Matka by nikdy nezmeškala svůj milovaný Cheltenham, dějiště svých největších triumfů. I když dnešní mítink není tak veliký jako Festival steeplechase v březnu, uměl jsem si ji živě představit, jak má kolem sebe při představování koní před dostihem své dvořanstvo a jak po dostihu vítá vítěze. Viděl jsem to už tolikrát. Bylo to moje dětství.

Slunce před dost dlouhou dobou vzdalo pokusy vykouknout za závojem mraků a udělalo se chladno. Povzdychl jsem si. Aspoň prsty na pravé noze mi nemůžou omrznout. Opřel jsem si hlavu o dřevo dveří a zavřel oči.

„Potřebujete něco?“ ozval se jakýsi hlas.

Vzhlédl jsem. Přede mnou na šterku stál pomenší muž ve vybledlých džínách a tlusté bundě. Mohlo mu být tak pětatřicet.

V duchu jsem si vynadal. Musel jsem na chvíli usnout, protože jsem ho neslyšel přicházet. Co by na to asi tak řekl můj seržant?

„Čekám na paní Kauri,“ sdělil jsem mu.

Paní Kauri je moje matka, paní Josephine Kauri, i když Josephine není jméno, kterého se jí dostalo při křtu. Je to jméno, které si sama zvolila. Kdysi dřív, dávno předtím, než jsem se narodil, se zřejmě rozhodla, že Jane, její pravé jméno, pro ni není dost vznešené. Vlastně se nejmenuje ani Kauri. Bylo to příjmení jejího prvního manžela. Teď už má třetího.

„Paní Kauri je na dostizích,“ informoval mě ten muž.

„Já vím,“ řekl jsem. „Prostě tu na ni počkám.“

„Nevrátí se ještě hodiny, přijede až po setmění.“

„Počkám,“ zopakoval jsem. „Jsem její syn.“

„Ten voják?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl jsem trochu překvapeně, že to ví.

Jenže věděl. Na pravou nohu mi mrkl jen letmo, ale přesto mi to neuniklo. Ví to až moc dobře.

„Já jsem hlavní stájník paní Kauri,“ představil se. „Ian Norland.“

Natáhl ruku a já ji použil, abych se snáze zvedl.

„Tom,“ řekl jsem. „Tom Forsyth. Co se stalo se starým Basilem?“

„Šel do důchodu. Já už jsem tu teďko tři roky.“

„To já tu nebyl delší dobu,“ přiznal jsem.

Přikývl. „Viděl jsem vás z okna svého bytu,“ ukázal Ian k řadě oken nad stájovými boxy. „Nechcete jít nahoru a kouknout se na dostihy v telce? Na čekání venku je psí zima.“

„To bych rád.“

Vystoupali jsme po schodech do míst, která bývala, jak jsem si vzpomínal, skladovacím prostorem nad stájemi.

„Koně jsou báječný ústřední topení,“ prohodil Ian přes rame- no, když mě vedl nahoru. „Kotel nemusím zapínat, dokud venku fakticky nemrzne.“

Úzké schody ústily do podlouhlého otevřeného obývacího prostoru s kuchyňkou v přední části a vzadu s dveřmi, jež patrně vedly do ložnice a koupelny. Neviděl jsem žádné stopy po nějaké paní Norlandové a místo dýchalo „mužskou atmosférou“ s nádobím naskládaným ve dřezu a podlahou posetou novinami.

„Udělejte si pohodlí,“ mávl Ian rukou k hnědé manšestrové sedačce před velikánskou plazmovou televizí. „Dáte si pivo?“

„Určitě,“ přikývl jsem. Víc jak pět měsíců jsem pivo neměl.

Ian přešel k ledničce, která zřejmě nic jiného než pivo neobsahovala. Hodil mi plechovku.

V kamarádkém duchu jsme se usadili na hnědou pohovku a sledovali přenos z dostihů v Cheltenhamu. Matčin kůň zvítězil ve druhém dostihu a Ian nadšeně máchal pěstí do vzduchu.

„Slušnej nováček,“ zhodnotil koně. „Má silnou zád. Časem z něj bude dobrej dostihovej kůň.“

Úspěch jeho svěřenců ho těšil stejně, jako když jsem já vycvičil čerstvého rekruta v bojem zoceleného válečníka, v muže, jemuž lze svěřit život.

„No a tedko hlavní dostih,“ volal Ian. „Pharmacist by měl vyhrát. Odradil většinu konkurence.“

„Pharmacist?“

„Naše naděje do Zlatého poháru,“ sdělil mi tónem, který naznačoval, že bych to přece měl vědět. „Totle je jeho poslední zkouška před Festivalem. V Cheltenhamu to miluje.“

„Co myslíte tím, že odradil konkurenci?“ zajímal jsem se.

„Paní Kauri pořád vykládala o tom, že starej Pharm poběží v tomhle dostihu, takže ostatní velký esa do Zlatého poháru si musely najít něco jiného. Nebylo by pro ně dobrý, kdyby se jen tak krátce před Festivalem nechaly pobít.“

Ian byl čím dál nervóznější, neustále pod různými zbytečnými záminkami vstával a chodil po místnosti.

„Dáte si ještě pivo?“ zastavil se u ledničky.

„Ne, díky,“ odmítl jsem. Vždyť mi jedno dal sotva před dvěma minutami.

„Kruci, doufám, že vyhraje,“ povzdechl si, znovu se posadil a otevřel si novou plechovku, i když ta předchozí, pořád napůl plná, stála před ním na stole.

„Měl jsem dojem, že jste říkal, že zvítězí?“ připomenul jsem mu.

„Měl by, jeví se líp než ostatní, ale...“

„Ale co?“

„Nic.“ Chvilí mlčel. „Jen doufám, že se nestane nic divného, to je všechno.“

„Myslíte, že by se mohlo stát něco divného?“

„Možná,“ připustil. „Poslední dobou se našim koním dějou ztraceně divný věci.“

„Jakého druhu?“

„Jsou to zatraceně divný věci,“ opakoval.

„Jako co?“

„Jako že nevyhrajou, když by měli,“ řekl. „Zvlášt ve velkejch dostizích. A když se vrátěj domu, je jim blbě. Vidíte jim to na očích. Některý maj dokonce sračku, a to jsem u dostihovejch koní předtím nikdá neviděl.“

Sledovali jsme, jak se matka objevila na obrazovce a vyhazuje žokeje Pharmacistovi na hřbet. Černo-bílé kostky dresu se jasně odrážely proti mdlé zeleni únorové trávy. Můj otčím stál poblíž a jako vždy sledoval dění.

„Bože, doufám, že je v pořádku,“ třásl se nervozitou Ian.

Připadalo mi, že kůň vypadá dobře, ale já se v tom nevyznám. Poslední kůň, jemuž jsem se ocitl nablízku, byla herka afghánského domorodce, co měla jedno ucho ustřelené. Údajně jí to udělal majitel, když se pokoušel střílet a nabíjet zároveň. Taktně jsem se ho nevyptával, na kterou stranu střílel. Afghánská loajlnost je proměnlivá. Záleží na tom, kdo platí a kolik.

Jak se dostih blížil, byl Ian víc a víc nervózní.

„Uklidněte se,“ napomínal jsem ho. „Ještě vás z toho raní mrtvice.“

„Měl jsem tam jet,“ kvílel. „Já věděl, že tam mám jet.“

„Kam jste měl jet?“

„Do Cheltenhamu,“ vysvětloval.

„Kvůli čemu?“

„Přece abych na koníka dohlídl!“ zlobil se. „Abych si pojistil, že se k němu nedostane žádněj prevít, aby mu něco udělal, aby ho ovlivnil.“

„Opravdu si myslíte, že koně někdo ovlivňuje?“ vyptával jsem se.

„Já nevím,“ odpověděl. „Všecky ty nablblý dopingový testy byly negativní.“

Dívali jsme se, jak koně chodí před startem v kruhu. Poté je startér zavolal do řady a vyrazili.

„Tak jdi, Pharme, jdi, dělej,“ povykoval Ian s očima přilepenýma na televizní obrazovku. Nebyl schopný sedět, stál za pohovkou jako malý kluk, co se dívá na děsivý vědecko-fantastický film a je připravený se při prvním přiblížení vetřelců vrhnout k zemi.

Když koně po prvním okruhu míjeli tribunu, vypadalo to, že Pharmacist vcelku snadno cválá kolem třetí pozice z osmi startu-

jících. Teprve když se koně naposledy vydali z kopce k cílové rovině, rozvinul se dostih jakseptatří a tempo se zvýšilo.

Pharmacist pořád vypadal, že jde docela pěkně, a dokonce se na předposlední překážce posunul dopředu. Ian už dýchal trochu volněji, ale pak se začalo zdát, že kůň rychle zhasíná, poslední překážku skočil velice unaveně a při doskoku se málem zastavil. Ostatní ho ve stoupání do cíle snadno předstihli a cílový sloupek Pharmacist minul téměř v kroku na posledním místě.

Nevěděl jsem, co říct.

„Ach bóže,“ vypravil ze sebe Ian. „Nemůže běžet na Festivalu, teďko teda ne.“

Pharmacist rozhodně nevypadal jako kůň, který by za šest týdnů mohl zvítězit ve Zlatém poháru.

Ian stál ztuhle za pohovkou a zbělelé klouby mu vystupovaly na rukou, jež zatínal do manšestrové látky, aby se udržel zpříma.

„Kurvy zatracený,“ syčel. „Já ty kurvy, co to udělaly, zabiju.“

Jak vidno, nebyl jsem jediný rozhněvaný mladý muž v Lambournu.